

Prologus

Ki ne álmodott volna már azokkal az amerikai filmekben sokat látott, parányi sorházakkal, ahol az emberek szinte soha nem alszanak. Alina és három barátnője is ilyen környezetben laknak, mi pedig az ő tinédzser éveikbe pillanthatunk bele. Életüket az iskolai nehézségek töltik ki, mígnem eljön a nap, amikor néhány főiskolás fiú felforgatja az életüket. Alina Losas az édesanyjával él egy piciny házban, parányi kis kerttel. Ő az, aki soha nincs tisztában azzal, hogy mit akar, és mindenre rábólint, amit a barátnői kitalálnak. Pola, az egyik barátnője hűvös egyszerűséggel mindenkit visszarángat a földre. Katherine, a négyes harmadik tagja mindig tudja, mit szeretne, és mindent meg is tesz, hogy elérje azt. Végül pedig Mia, a legszeleburdibb köztük, ő az, aki mindenáron imponálni akar, még ha nem is sül ki belőle semmi jó. Mindannyian próbálják elkerülni azt, amit egyikük sem akar: felnőni az élethez, önmagukhoz, és rettegnek attól, hogy az el kell szakadniuk egymástól. Megpróbáltatásaik néha fájdóak, de épp ettől lesznek végül olyanok, amilyenné válni szerettek volna.

1. fejezet

Kedves Naplóm!

Ma van a születésnapom, és anyukámtól kaptalak, mert szerinte a kamaszkorra emlékezni kell. Alina Losas vagyok, és Bostonban élek. Ma új tanév kezdődik, és én megfogadtam, hogy az idei évtől nem az leszek, aki egész életemben voltam, aki alig mert eddig megszólalni, aki folyton átesett a saját lábán, és akinek még mindig nincs fűja.

– Alina, elkésel a suliból! – hangzott fel egy kiáltás a konyhából.

– Megyek anya – szoltam vissza. – *Hű, így tényleg el fogok késni!* – pakolásztam sietve.

– Alina! Itt van Pola, Katherine, és Mia is!

– Megyek már, megyek! – szaladtam le a konyhába.

A barátnőimre szinte rá sem ismertem. *Úgy látszik, idén ők is ki akarnak tűnni.*

– Sziasztok – öleltem meg őket.

– Boldog Születésnapot kívánunk! – köszöntöttek kórusban.

Pola már eddig is kitűnt a vörös hajával, de most fekete vékony blúzt, és hozzá feszes farmert viselt, kiegészítésként pedig egy magas sarkú cipőt húzott. Mia

öltözködése is változott, mert már nem a kinyúlt kardigánjait viselte, hanem lecserélte azokat blézerekre, a hosszú szoknyáit pedig rövidebb darabokra. Hát, Katherine meg aztán végképp túltett rajtunk, mert fekete egyrészes ruha volt rajta, fekete szandállal és hozzá feltűnő sminkkel.

– Csak ügyesen! – vetette oda anyja, amikor indulni készültünk.

– Igen, anyja – hagytam rá.

– Ó, Alina! Majd elfelejtettem. Ezeket itt még apáddal közösen szerettük volna adni neked ajándékba – azzal elővett egy díszes fehér dobozt, kék masnival. Két könyv lapult benne. Az egyik Jane Austen volt: *A meggyőző érvek*. A másik Thomas Hardy *Egy tiszta nő* című könyve. Boldogan ugrottam anyám nyakába.

– Köszönöm, anyja. De, hogy értetted, hogy te és apa? – néztem rá meglepetten.

– Pár évvel ezelőtt együtt írtunk beléjük néhány sort – motyogta meghatottan. Remegő kezekkel lapoztam fel az első oldalt. „Drága kislányunknak, hogy találja meg a neki kirendelt utat. Szerető szüleid, apa és anyja.” Apa írta bele. Könnyes szemmel öleltem újra magamhoz anyámat. Mind intettünk felé, és elindultunk Pola Volkswagenjéhez, amit a remek tanulmányi eredményeiért kapott. Apám két évvel ezelőtt egy tragikus autóbalesetben veszítette életét, mert egy részeg sofőr áthajtott az ő sávjába, és lesodorta az árokba.

A középiskola és a diákok többsége – sajnos – nem változott.

– Sziasztok – szólt hozzánk Anne Whitley, a tökéletes

alakú és megjelenésű, a mindenben tökéletes Anne, akit mindig igyekeztünk elkerülni.

– Szia, Anne – válaszoltuk egyszerre.

– Hol voltatok nyaralni? Én Angliában, az apukámmal – kezdte el Anne a szóáradatot, mint minden évben.

– Sajnálom, Anne, de dolgunk van – rángattam tovább magammal gyorsan a lányokat a folyosón.

– Mi van? – kérdezték tőlem tiltakozva.

– Legalább becsöngetésig bújjunk el előle – feleltem.

Ekkor mintha valami odavonzotta volna a tekintetem a főiskolás srácokhoz, akiket az épület egy másik szárnyában helyeztek el. A mi iskolánk egészen összetett volt. Itt egy épületen belül tanultak a középiskolások és a főiskolások is. Egy kisebb tömeg gyűlt össze körülöttük, és én sem bírtam levenni róluk a tekintetem. Ekkor megszólt a csengő, a diáksereg szétvált, és abban a pillanatban megláttam őt. Magamban elkezdtem átkozódni, hogy milyen nevetségesen festhetek a Disney pólóban, a hozzá nem illő nadrágomban és tornacipőmben. Lefagytam, és valami furcsát kezdtem érezni mélyen bent, a gyomromban.

– Alina, gyere már! Becsöngettek – szölongattak a lányok. A fiú, akin megakadt a szemem felnézett, egyenesen rám. Amikor jobban megnéztem magamnak, rájöttem, hogy annyira nem is fiú, hanem már majdnem kész férfi. Fekete színű volt a haja, és passzos farmert, hozzá pedig fekete inget viselt. Nem volt túl magas, viszont elég vékony. A lányok megunták, hogy nem figyelek rájuk, ezért karon fogtak és beráncigáltak a terembe, miközben még mindig egymást néztük.

Amerikai történelem óra volt, de nem tudtam figyelni a tanárra. Életemben először azt gondoltam, hogy szerelembe estem, még hozzá első látásra.

– Kisasszony, az Amerikai Egyesült Államok elnökei közül ki tartózkodott a Fehér Házban a leghosszabb ideig? – kérdezte Jacob tanár úr.

– Izé... Ó... Nem tudom, tanár úr – ocsúdtam fel.

– Gondoltam – hagyta rám a tanár.

Néhány óra múlva végre kiszabadultunk és megbeszéltek: órákon belül találkozunk, hogy végre én is átváltozhassam. A délután hátralevő részében csak vásároltunk. Végre leválhattam a gyerekesnek mondható ruháimat.

– Menjünk be ide, légy szíves, és vegyünk ennivalót! – könyörgött Pola, elfáradva a sok meneteléstől.

– Rendben, menjünk – hagytuk rá.

Végre valahára eljutottunk a kasszáig a temérdek üdítővel és rágcsálnivalóval. Én épp két csomag patogatott kukoricával egyensúlyoztam, amikor hátranéztem, és abban a pillanatban mindkettőt le is ejtettem. A hátunk mögött ugyanis pont ott állt az egyik srác, akit a fősulis fiúk között láttunk.

– Jó ötlet pizsamapartiként megünnepelni a szülinapodat! – vetette oda Katherine, miközben én megpróbáltam villámgyorsan felvenni a zacskókat. A lányok is észrevették, hogy ki is áll mögöttük, és cseppet sem illendő módon kezdték bámulni őt.

– Nem pizsamás buli! – kértem ki jó hangosan, és közben azt tátogtam a lányoknak, hogy ne égessenek már le.

A srác nem zavartatta magát, lehajolt és felvette a két zacskót. Rám nézett és kivillantotta a világ legszebb mosolyát.

– Wow! – szólalt meg Mia elvörösödve. Annyi még telt tőlem, hogy oldalba vágjam. – Köszönöm – dadogtam vékony hangon, szintén elpirulva.

– Ó, boldog születésnapot kívánok! – motyogta a fiú.

– Köszönöm – ismételtem magam, mialatt le sem tudtam venni a tekintetemet a különlegesen kék szeméről. Hihetetlenül jóképű volt.

Megint a lányoknak sikerült csak odébb tolniuk, hogy fizethessünk. Határtalan boldogságot éreztem, hogy levehettem végre a Mickey egeres ruháimat, s helyette az új kék blúzt vettem fel. Még a próbafülkében átöltöztem, fizetés után. Bár a szőkésbarna hajam sokat eltakart a blúzból. Nagy nehezen elhagytuk a kasszát, és megpróbáltam a pakolásra összpontosítani. A srác közvetlenül mellettünk kezdett el pakolni.

– Hogy hívnak? – sétált oda lazán Mia, és félrebillentette a fejét.

– David vagyok – mosolygott a fiú.

– Vezethetek? – tettem fel a kérdést jó hangosan és nyomatékosan, hogy ő is hallhassa.

– Persze – hagyta rám Pola, és odaadta a slusszkulcsot.

Természetesen, amint megkaptam a kulcsot, sikerült is elejtenem, majd amikor megpróbáltam gyorsan felvenni a padlóról, egy fordulattal még egy bevásárlókocsinak is nekisétáltam véletlenül.

– Mi a csudát művelsz? – szórakozott rajtam jót Katherine.

– Tűnjünk innen – könyörögtem halkan Poláéknak.
– Akkor majd a suliban találkozunk, David – húzta ki magát Mia.

– Szia! – kiáltottuk egyszerre a többiekkel, és magára hagytuk a vigyorgó Davidet.

– Mi volt ez a bénázás? – vonta össze a szemöldökét Mia.

– Fogalmam sincs, egyszerűen csak teljesen el voltam varázsolva – motyogtam.

– El sem hiszem, hogy végre Alinának is tetszenek a fiúk – vihogott Pola.

Megjátszott sértődöttséggel tettem el az autóba a csomagokat, aztán bemásztam a vezetőülésbe. David pont akkor jött ki a boltból, és a szemünk még egyszer megakadt a másikon. Ennek köszönhetően rögtön lefullasztottam a motort, és észrevettem, hogy Pola az égnek emeli a tekintetét.

***

– Mit fogtok nézni lányok? – érdeklődött anya este, miközben mi, négyen kipakoltunk a nappaliban, és helyet foglaltunk.

– *A piszkos tánc*-ot – feleltük.

– Alina, hoztunk neked valamit – kezdték egyszerre a lányok.

– Tudjátok, hogy nem kellett volna – magyaráztam, miközben döbbenten néztem a fotóalbumra, amit átadtak nekem.

Az első osztálytól fogva ismertük egymást, és ott volt

rólunk az összes kép, amik az évek alatt összegyűltek. Az iskolai évek, a nyaralások, a közös bulik.

– Ez sokkal jobb, mint amit kívántam volna – nyögtem ki nagy nehezen, mialatt próbáltam úrrá lenni a könnyeimen.

– Ne merj sírni, mert én is elkezdem – törölgette a szemeit Katherine.

– Várjatok egy percet, lányok! – kiáltotta anya a konyhából. Egy Fekete-erdő tortával egyensúlyozott, amikor belépett a szobába. – Alina, ha megtalálod a gyertyákat, akkor kívánhatsz – mondta bocsánatkérrően. Hosszas keresgélés után csak meglettek, én pedig elvörösödve kívántam valamit, és elfűjtam őket.

– Én tudom, mit kívánt... – nézett rám jókedvűen Katherine.

– Szeleteljük inkább fel a tortát – tereltem el a figyelmét, és a nyomatékosítás kedvéért megdobtam egy párnával.

A film alatt sokszor elkalandoztam, és mire véget ért, én voltam az egyetlen, aki ébren maradt. Úgy gondoltam, ez megfelelő idő arra, hogy elővegym új szerzeményemet: a naplóm.

Kedves Naplóm!

Szerelmes vagyok! Képzeld, megtaláltam álmaim fiúját, csak az a gond vele, hogy sosem lesz az enyém. Ő egyszerűen túl tökéletes hozzám. Túl helyes, túl vonzó, szóval elérhetetlen egy ilyen szürke egérnek, mint

amilyen én vagyok! És mégis, valami egészen mélyen legbelül azt mondja, hogy a remény hal meg utoljára. Ó, bármit megadnék, ha az enyém lehetne!

Sajnos, sokat bénáztam előtte, és nem tudtam abbahagyni. Még Poláék is észrevették, és kinevettek.

Iszonyúan jól áll neki a fekete szín, még a haja is fekete. Ráadásul, a szeme a legszebb kék, amit valaha láttam. Most mennem kell, bár holnap szombat, de csajos kirándulást szerveztünk és már aludnom kellene.

***

– Muszáj úgy sietni? – dűnnyögte Mia, láthatóan ki-fulladva.

– Ne szórakozz már Mia, le fogjuk késni a buszt – kiabált visszafelé Katherine, aki a célállomás felé futott.

– Hagyjátok már abba! – szóltam rájuk, miközben loholtam közöttük.

– Egyáltalán, miért indultunk ilyen későn? – méltatlankodott Pola.

Amikor végre sikerült felszállni a buszra és helyet foglalni, válaszoltam is rá.

– Azért indultunk ilyen későn, mert csak egy fürdőszobánk van – jelentettem ki tárgyilagosan.

A több mint két órás úton mindenki a saját gondolataiban járt.

***

– El sem hiszem, hogy ideértünk – bogozta ki a lábait Mia.

– Nekem mondod? – egyensúlyozott Katherine a súlyos hátizsákjával.

– Mit cipelsz benne, téglákat? – vihogtam, Pola pedig csatlakozott hozzám.

– Milyen kérdés ez egyáltalán? Én legalább rendesen felkészültem – méregette Katherine lemondó pillantásokkal a többiek hátizsákját.

Ezt a kirándulást már legalább egy éve tervezzük. Most már meg sem állunk Arethusa Falls-ig – gondoltam magamban, de hangosan csak annyit mondtam boldogan:

– Hajrá csajok!

Amikor odaértünk a Frankenstein Cliff trail táblához, ami egyben a felfelé vezető utunk kezdetét jelezte, a többiek vetettek rá egy szenvedő pillantást, és sóhajtozva követtek. Szerencsére táblákkal jelezték az utunkat, amelyen keskeny lépcsők vezettek felfelé.

Épp csak, hogy megkezdődött az őszi, és mi megcsodálhattuk a lombok különböző színeit, a tiszta eget, a lélegzetelállító tájat.

– Ez valami hihetetlen – szólalt meg Pola, és előkapta a Kodak márkájú kis fényképezőgépét.

– Ááá! – kiabálta Mia torkaszakadtából, arcán jeges rémület futott át.

– Mi történt? – szaladt hozzá riadtan Katherine.

– Valami van a nyakamban – kiáltotta hisztérikusan. Katherine odanyúlt, az ujjáival összecsípte a bogár lábait, s undorodva a lehető legmesszebb dobta el tőlünk.

– Köszönöm – hálálkodott Mia megnyugodva.

Nem volt egyszerű eljutni a vízesésig. A lábunk folyton elakadt a növényzetben, és ágak összekarcoltak minket. A táblákat követve már jó ideje meneteltünk, amikor valamit észrevettem a távolban. Egy fahíd volt az.

– Nézzétek – hívtam fel a figyelmet rá, és annyira igyekeztem előrehaladni, hogy megbotlottam egy jó nagydarab faágban, s megállíthatatlanul zuhantam előre.

Sikerült a jobb lábamra esnem, és felhorzsolni a bőrt. Megszeppent képet vágva tápászkodtam fel a lányok segítségével, és találtam kapaszkodót.

– Visszaforduljunk? – kérdezte tőlem aggódva Katherine.

– Nem, dehogyis! Ha már itt vagyunk, akkor menjünk tovább – válaszoltam, és sántikálva ugyan, de elszántan elindultam a lányokkal a nyomomban. A híd csupán pár méteres volt, és onnan egyenes út vezetett tovább. Még jó ideig gyalogoltunk, amikor egyszer csak látni véltük a nagy sziklákat, amik arra utaltak, hogy lassan elérjük a vízesést.

Kis pihenőt kértem, és megnéztem a felhorzsolts lábammat, mert fájni kezdett.

– Majd én – guggolt le mellém Katherine, és kótárszni kezdett a táskájában. Ő aztán tényleg mindenre gondolt. Hősiesen elővette a fertőtlenítőt, a gézlapot meg a ragasztót.

– Nem semmi vagy! – motyogtam hálásan.

Ugyanolyan hősiességgel vettem egy mély levegőt is, és egy pisszenés nélkül kibírtam a kötözést. Majd

elindultunk a sziklák között, hogy megérkezzünk a vízeséshez. Nehezen, és segítséggel másztam át néhány kis sziklán, ahonnan mindannyian felfelé néztünk. A látvány csodálatos és felülmúlhatatlan volt, ahogy a napfény rávetült a lezúduló vízre. Olybá tűnt, mintha varázslat vonná be az egészet: különlegesen kék volt a víz... és hideg, döböntem rá. Mia a könnyeivel küzdött. Közülünk ő volt az, aki a legkönnyebben meghatózott. Most viszont ugyanazt éreztem, amit ő, és hirtelen elkapott minket a könnyes ölelkezés vágya. Pola – zavarát titkolva – elővette a szelfibotot. Amikor úgy éreztük, hogy elég képet készítettünk ahhoz, hogy újra bekerüljünk a családi albumokba, nekivágtunk a visszafelé vezető útnak.

Kedves Naplóm!

Most éppen a buszon ülünk, és megyünk haza a jó öreg Bostonba a barátnőimmel.

Végre sikerült a megtervezett kirándulás, és eljöttünk egészen New Hampshire-ig, hogy megnézzük a híres Arethusa Falls-t, a mesés vízesést.

Megsérültem. Persze, ki más, ha nem én? Mert én vagyok az, aki mindig megtalálja maga előtt a legkisebb akadályt is. Olyan sok csodálatos dolgot láttam ma, hogy nem is gondoltam Davidre.

Boldog vagyok, hogy ilyen barátaim vannak. Nem tudom, minek köszönhetem, de mi négyen igazán egy csapat vagyunk.

Itt van Katherine, aki mindig talpraesett, és józanul gondolkodik, és mindenre fel van készülve. Mia, aki

életvidám, egy kicsit néha dinka, és szórakoztató is. Viszont, ha felhívom, és megkérem őt valamire, sosem kérdezi, mi lenne az: csak jön.

És itt van Pola is, aki bár elég nyafogósnak tűnik, sok mindent kritizál, és sok minden nem tetszik neki, mégis mindannyian számíthatunk rá, ha valamit ki kell találni, vagy valamit meg kell szervezni. Egész életemben ismertem őket, és el sem tudom képzelni, mi lenne, ha el kéne szakadnunk egymástól.

Most megyek, alszom még egy kicsit, mielőtt hazaérünk.

2. fejezet

Túl gyorsan elmúlt a hétvége, és máris az iskolában találtuk magunkat. Ennek azért most már kifejezetten örültem. Ez a reggel kézilabdával kezdődött. Reménykedtem, hogy az óra alatt meglátom őt kinn az udvaron. A főiskolások – amikor nincs órájuk, de még nem mehetnek haza – ott szokták elütni az idejüket. Én jó játékosnak tartom magam, szegény Miáról azonban ezt nem mondhatom el. Mindig kék-zöld foltokkal megy haza, amikor kézilabdázunk. Az idő hűvösnek volt mondható reggel, ezért vacogva tettük meg a bemelegítő köröket a pályán. Feszülten kerestem azt az arcot, amit most már olyan jól ismertem. Persze, leginkább csak az álmodozásaimból.

Már csak egy vagy két kör volt hátra, amikor megláttam őt a szokásos fekete bőrdzsekijében.

Néhány bemelegítő gyakorlat után kifulladásig álltunk be a játékhoz. David néhány fiúval nevetgélt a padsorok között, majd egyszer csak felénk tekintett. Magára öltötte a szexi mosolyát, és intett nekünk. Szerintem különdíjat érdemeltem volna abban a pillanatban a pirulás terén.

Ezután természetesen sorra bénáztam el a dolgokat. Hiába próbáltam nyugodtnak és magabiztosnak tűnni. Pola felütötte a labdát, és én megjátszott önbizalommal léptem át a kapu előtti vonalat. Ez elég is volt ahhoz,

hogy kiállítsanak egy menetből. Duzzogva leültem a padra, és átkoztam magam, hogy lehetek mindig ilyen béna, ha ő megjelenik.

– Leülhetek? – kérdezte egy félelmetesen ismerős hang a hátam mögül. Felnéztem rá, mire a napfény egy pillanatra elvakított.

– Csak nyugodtan – válaszoltam szédelegve. Legnagyobb meglepetésemre David közvetlenül mellém ült le. Rám vetette az eszméletlen mosolyát.

– Vicces vagy – jelentette ki.

– Na, köszönöm szépen – jegyeztem meg drámaian.

– Légy szíves, ne vedd sértésnek, én nem annak szántam! – mosolygott rám.

– Én nem ezzel szeretném felhívni magamra a figyelmet – vallottam be neki halkán.

– Miért gondolod ezt? – pislogott rám csodálkozva.

– Az előbb is láthattad, és a bevásárlóközpontban is... – emlékeztettem.

– Sajnálom, hogy te így gondolod. Pedig te ettől vagy különleges – ráncolta össze a szemöldökét.

– Te különlegesnek tartasz engem? – néztem rá döbbenben.

– David, gyere! Kezdődik az óra! – ért oda mellé Liam.

– Megyek már – ugrott fel a padról David. – Ó, és még valami: *„Azt mondd nem vagy különleges, mert a világ nem tud rólad, de ezzel megsértesz engem. Én tudok rólad.”* – szavalta John Green versét.

– Alina, visszafáradnál a pályára? – szólt rám Susan tanárnő, ezzel pedig kiszakított a további álmodozásból.

– Igen, máris megyek!

– Mi volt ez? Mit mondott? Mit mondtál neki? – záporoztak rám a kérdések a lányok felől, amiknek megint csak a tanár nő vetett véget.

– Tudom, hogy mennyire fontos a társasági életetek, de most óra van – közölte velünk.

– Ezzel még nincs vége – fenyegetett meg az ujjával Katherine.

***

Pola mindannyiunkat hazavitt a kocsijával, de persze útközben kivallattak. Az elejétől a végéig elmondtam a megdöbbentő tesi órát, a lányok pedig csak sóhajtoztak és irigykedtek. De már nem maradt idő a folytatásra, mert hazaértem.

– Szia, anya! – kiáltottam.

– Szia, kicsim! Milyen napod volt? – kíváncsiskodott.

– Igazán jó, anya – feleltem őszintén.

– Volna kedved eljönni velem vásárolni? – kérdezte váratlanul.

– Igen, anya. Persze, csak felfrissítem magam – vettem oda, és felmentem a szobámba.

Kedves Naplóm!

Ki vagyok én? Eddig még soha nem foglalkoztatott ez a kérdés, egészen a mai napig.

Érzem, hogy változom, és ettől olyan ijesztő az egész. Olyan, mintha nem lennék tisztában magammal. Lehet, hogy a szerelem teszi ezt velem?

A szíved a torkodban dobog, amikor meglátod, és hirtelen elgyengül mindkét lábad, meg akarod érinteni körülötted a növényeket, az állatokat, feletted az eget, és érzed a színeket, a mélységeket, az egész világot. Mi ez, ha nem szerelem? Egyszerűen már attól elolvadok, ha megszólal. Persze, az is lehet, hogy kezdek felnőni, és másként látni a dolgokat.

***

– Alina, ha szeretnél jönni, akkor indulunk! – szölt fel anya.

Később, miközben a szupermarket polcait nézegettük, minden bátorságomat összegyűjtve rátértem a lényegre.

– Anya, neked milyen érzés volt, amikor beleszerettél apába? – kérdeztem félénken.

– Jaj, Alina, tudod jól, hogy még nem tudok annyira beszélni róla – küszködött rögtön a könnyeivel az anyám.

– Ne haragudj anya, csak azt hiszem, hogy szerelmes vagyok, és biztosan tudni szeretném, hogy ez tényleg az-e.

– Kislányom, ha szerelem az, amit érzel, akkor azt már most is tudod itt belül – mutatott a szívemre.

– Köszönöm – néztem fel rá megkönnyebbülten.

– El sem hiszem, hogy a lányom felnőtt – nézett rám, és a fejét csóválta. – Lassan nem is lesz rám szükséged – folytatta.

– Tévedsz, anya! Rád mindig szükségem lesz – biztosítottam róla kedvesen.

– Induljon a becserkészési hadművelet – kezdte ijesztő hangon Katherine.

– Milyen művelet? – kérdeztem vissza zavartan.

– Hogy megszerezd Davidet – magyarázta Pola olyan hangon, mintha egy gyerekkel beszélne.

– Mi van, ha nem én kellek neki? – kételkedtem.

– De mi van, ha mégis? – vágta rá epésen Mia.

– Mit is mondtál? Valamilyen idézetet mondott neked? – ráncolta a homlokát Pola.

– Igen, várjatok, mindjárt... John Green volt – jutott hirtelen az eszembe, és úgy éreztem magam, mintha felvillant volna egy villanykörte a fejem felett.

– Mire vársz még? Keress tőle idézetet, amit el tudsz neki mondani – szólt rám izgatottan Katherine.

– Nem is tudom – gondolkoztam hangosan.

– Tedd meg, mert ha nem, örökre banni fogod – jelentette ki a nyilvánvalót Mia.

Ezzel bevonultunk a számítástechnikai órára.

A lányok fedeztek addig, amíg meg nem találtam a tökéletes idézetet, és le nem másoltam magamnak. Annyira izgatott voltam, hogy aznap követni sem tudtam az órákat.

A tanítás után megláttam őt a folyosón. Riadtan, bátorságot gyűjtve álldogáltam egyik lábamról a másikra.

– Menj már – noszogatót Pola idegesen. David épp Liammel beszélgetett, amikor elindultam. Az első találkozásunk óta kiderítettük a barátai nevét. A lányok türelmetlenül toporogtak mögöttem. Odaértem, és vettem egy nagy levegőt.

Ez csak egy fiú, semmi más – gondoltam magamban, mert már kezdett elegendő lenni a saját gyávaságomból. A fiúk ekkor észrevettek és kérdőn néztek rám.

– David, van egy perced? – húztam ki magam.

– Igen, hogyné – válaszolta rögtön, és odébb mentünk.

– Emlékszel arra, amikor John Green-t idéztél nekem?

– Igen, emlékszem – mosolygott rám.

– Nekem is van egy idézetem a számodra – mosolyogtam vissza. Kezdtém magabiztosabban érezni magam, és így is öltöztem fel reggel. A hófehér póló alól kivillantak a vállaim, a csípőnadrág pedig kihangsúlyozta az alakomat.

– Mi lenne az idézet? – most már a szeme is mosolygott.

– *„A szemünkbe akárki belenézhet, de az nagyon ritka, hogy olyasvalakire bukkanunk, aki ugyanazt a világot látja, mint mi.”* – mondtam fel, mint egy betanult szöveget. Hisz végül is az volt. Édesen mosolyogva píruttattam neki egyet, majd elindultam a lányok felé, otthagya zavarában Davidet.

– Na, hogy ment? – kérdezősködtek egyszerre.

– Várjunk és meglátjuk – feleltem rejtélyesen. Összeszedtük a holminkat és elindultunk a kocsifelé.

– Várjatok egy picit! – hallottam meg szívdobogva David hangját a hátunk mögöl. Megálltunk, és visszaneézve láttuk, hogy David mellett Liam, Ryan és Leo is felénk közeledik.

– Beszéltem a fiúkkal, és szeretnénk titeket meghívni egy kávéra – közölte velünk David.

– Mikor? – csapott le rögtön Mia, aki már Leóval szemzett. Ryan levette a Ray-Ban napszemüvegét, és lazán odavetette:

– 17:00-kor?

– Tökéletes – döntött Katherine, aki meg elkapta Ryan tekintetét. Úgy tűnt, a kémia döntött. Pola szerencsére szintén elégedett volt Liam személyével.

– Akkor 17:00-kor a Sun Cafe-ban – búcsúzott David.

***

– Mit vegyek fel? – esett kétségbe Mia, miközben Leóra gondolt, és lefotózta a szekrénye tartalmát. Felhívtuk egymást Messengeren a nagy randi előtt.

– Vedd fel az égszínkék ruhát, amit tavaly vettél – javasolta Pola.

– Ez az! – kiáltott elismerően Mia.

Közös megegyezéssel választottunk Polának egy sötétkék ujjatlan felsőt, fehér nadrággal. Katherine egy sárga mini mellett döntött, ami elég merésznek tűnt, de nem tudtuk lebeszélni róla. Velük ellentétben én tudtam, mit akarok felvenni. Azt a ruhát, amit anyától kaptam, amikor a napokban elmentem vele vásárolni. Megláttam egy kirakatban, és nem tudtam otthagyni.

Hófehér mini ruha volt fekete csíkkal a két oldalán, a vállain pedig kis fekete csipke. Hozzá az elmaradhatatlan fehér magas sarkú.

Kedves Naplóm!

Ez egy nagyon fontos nap a számomra. A lányok unszolására odamentem Davidhez egy idézettel. Pár perccel később odajött hozzánk a haverjaival, és elhívtak minket randizni. Mindjárt jönnek értem a lányok, és megyünk a Sun Cafe-ba. El sem hiszem, hogy ez meg fog történni!

***

– Itt vannak! – kiabált fel anya izgatottan. Elmondtam neki, hogy ma fogok életemben először randizni. Szerintem lelkesebb volt, mint én. A lányok bemasíroztak a konyhába.

– Lányok, viselkedjetek illedelmesen és ne igyatok alkoholt! És első randin nincs csókolózás! – sorolta a szabályokat a kedves anyukám.

– Ígérjük, hogy viselkedni fogunk, de most már mennünk kell – nyögte Mia, és kisiettünk a házból.

Zakatoló szívvel álltunk meg a kávézó előtt. A fiúk is éppen akkor érkeztek. David szállt ki a vezetőülésből. Nem semmi autójuk volt: egy sötétkék Hyundai. Kíváncsi lettem, hogy melyik fiúé az autó.

– Sziasztok! – köszöntek illedelmesen. David nagyon jól nézett ki a fekete összeállításában.

Mi is kórusban üdvözöltük őket.

A fiúk előre engedtek, és mi választhattunk ülőhelyet. David kihúzta előttem a széket, és levette a nap szemüvegét. Leadtuk a rendeléseket, és elkezdtünk beszélgetni. Mindenki a saját „majdnem” párjával.

– Örülök, hogy megkerestél délelőtt – jelentette ki mosolyogva David.

– Nyomás hatására tettem – somolyogtam vissza.

– Az a lényeg, hogy itt vagyunk – felelte a fiú.

– Mesélj magadról – kértem.

– Itt nőttem fel Bostonban, és a szüleimmel élek. A jövőm szinte már eldöntött, ugyanis apám vezeti a híres Enterfils céget, és szeretné, ha én is ott dolgoznék az egyetem után – mesélte.

Nagyot nyeltem, és megköszörültem a torkom.

– Én csak anyukámmal élek, mert apám pár évvel ezelőtt meghalt egy részeg sofőr miatt – nehezen bírkóztam meg a szavakkal.

– Nagyon sajnálom – nézett rám megértően.

– Igazából még nem is tudom, hogy engem mi érdekel – vallottam be őszintén. – Honnan jött az idézet? – kérdeztem rá.

– Nagyon szeretek olvasni. Mindenevő vagyok, és szerettelek volna megismerni – válaszolta őszintén.

– Miért pont engem? Még mindig nem értem, hiszen annyi más szép lány van, és ők biztosan nem teszik magukat olyan sokszor nevetségessé, mint én – nyögtem ki.

– Ha továbbra is így gondolod, és esélyt sem adsz magadnak, akkor tényleg hiába beszélgetünk – válaszolta.

– Jól van, te nyertél. Soha többet nem fogok ilyet mondani, legfőképp azért, mert én is szeretnék megismerni – közöltem vele mosolyogva.

A kávézó után mindenki örömeire megbeszéltük, hogy sétával folytatjuk a randit.

Nem tudom, mi mondatta ki velem a következő szavakat, de úgy éreztem megfulladok, ha nem teszem.

– Te is érzed? – kérdeztem halkán. Hirtelen ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy megérintsem őt, fittyet hányva az otthoni intelmekre.

– Igen, én is – válaszolta.

Egy ideig a többiek mellett sétáltunk a kis park felé. Velem ellentétben Katherine nem tudott uralkodni magán, és ezt Ryan értésére is adta. Lemaradva tőlünk elkezdtek csókolózni. Persze, irigyeltem őket, mivel csak én és Mia voltunk ketten a bandából, akik még soha nem csókolóztak. De éreztem, hogy valami csodálatos dolog veszi kezdetét, és nem akartam elsietni. David is azt érezhette, amit én, mert hirtelen felindulásból megfogta a kezem. Először észre sem vettem, olyan gyengéden tette. A többiek is követték a példánkat, pedig jóformán nem is ismertük egymást. Boldogan rámosolyogtam, ő pedig vissza rám, miközben megszorította a kezem.

– Képzeljétek, pár évvel ezelőtt anyuval festettük a nappalit, és én a létráról leszállva beleléptem a bézs színű festékbe. Ijedtemben kikaptam a lábam a vödörből, és a mai napig ott van a lábnyomom a nappaliban – kápráztattam el egy hirtelen ötlettől vezérelve mindenkit.

– Az semmi! Én elvittem apám autóját 8 évesen, és beletolattam egy kirakott konténerbe – nevetett Ryan, utolérve minket.

– Alinával van egy jó sztorink – mosolygott Katherine. Én erre csak jajgatni tudtam. – Az öltözőben voltunk egy szál törölközőben, amikor egy pár fiú a vicc

kedvéért berohant. Alina épp kitakarózott, hogy felöltözzön. Én őt akartam védeni, ezért visszatartottam rá a törölközőjét, de megbotlottam egy padban, és ráestem. Így fotóztak le minket a fiúk – nevetett Katherine.

– Nem is volt olyan vicces – mormoltam.

Még órákig tudtam volna így, kéz a kézben sétálni vele, de lassan haza kellett mennünk. Visszakísértek minket a kávézóhoz, és megálltunk, hogy elköszönjünk. Katherine és Pola csókkal köszönt el Ryantól és Liamtól. Én és Mia pedig zavartan álldogáltunk. A fiúk mentették meg a helyzetet. David rám mosolygott, és nagyon lassan közeledve megpuszilta az arcomat. Egy picit még ott is hagyta az ajkát, hogy érezzem őt. A szívem ki akart ugrani a helyéből, és elgyengültek a lábaim.

– Nagyon örültem – suttogta a fülemben, és Leo után ő is beszállt az autóba. Megvártuk, amíg elindulnak, aztán egy csomó „Úristen!” után elkezdtünk vadul ugrándozni és visítani. Pola először engem tett ki a ház előtt, majd integetve tovább hajtott Katherine-nel.

***

– Hogy sikerült az első randid, aranyom? – kérdezte anya izgatottan.

– Ó, anya, csodálatos volt! Annyira aranyos, és jaj... milyen jóképű, és udvarias, és tetszem neki! – táncoltam végig a konyhát.

– Annyira örülök, szívem! – jött velem még egyszer körbe anya pont úgy, mint amikor még kicsi voltam.

Kedves Naplóm!

Úgy gondolom, hogy a szerelem csodálatos és tiszta. Tényleg minden rózsaszín, és a hasamban valóban lepkek röpködnek. Hihetetlen, hogy engem választott. Látni őt magam mellett, ahogy tényleg csak engem néz, érezni azt, hogy ő is izgatott. Ma éreztem – ahogy a többiek is – azt a vonzást, azt a sürgető, erős vágyat, hogy hozzáérjek... Bárhogy. Akárhogy.

*Katherine meg is tette, Ryan pedig nem ellenkezett. Éreztem, hogy valami csodálatos kezdődik, de nem akartam elrontani rögtön az elején. David is így érezhette, azonban nem tudott parancsolni magának, és megfogta a kezem. Szavak sincsenek erre az érzésre, amikor a bőr a bőrhöz ér, és még milyen gyengéden! Milyen lesz, ha megcsókol? Úristen! Amikor elbúcsúztunk a randi végén, nem tudtuk, mitévők legyünk, de ő megoldotta, és megpuszította. Már ettől majdnem belezuhan-
tam a karjaiba. A szívem majd' kiugrott a helyéről, és mindkét lábam össze akart rogygni. Még most is belepi-
rulok, ha eszembe jut. És még mindig azt hiszem, hogy csak álmodom.*

3. fejezet

– Kicsim, beszélhetnénk? – ült le mellém anya sápadtan.

– Anya, mi a baj? Mi történt? – csuktam be ijedten a naplómat.

– Nem akarlak megijeszteni, de Katherine-ék karamboloztak. Katherine anyukája hívott – suttogta anya, miközben megeredtek a könnyei.

– Mi? Hogyan? Miért? Csak most indultak haza. Anyu, ne... – a szívemet elfogta a rémület, és a szám elé kaptam a kezem.

– Cserbenhagyásos volt. Már keresik az elkövetőt. Sávot váltott, és nekitolta őket egy fának. Mia megszórt egy vállficammal és néhány karcolással, de Katherine-t és Polát ki kellett vágni a kocsiból – sírt most már anya is.

Egy pillanat alatt rémálommá változott ez a mese-szép nap.

– Nem, ez nem lehet... Ez nem lehet igaz! Ma nem. Nem, nem akarom. Be kell mennünk a kórházba – indultam kétségbeesetten az autóhoz. Anya a nyomomban sietett utánam.

A kórház felé lezárták az utat, mert ott volt az autójuk a járdán. Ezt már messziről láttam. Pola autójának az eleje teljesen összeroncsolódott. A rendőrök még ott álltak a kocsi körül. Végre felértünk a sürgősségre, és

a folyosón ott volt a vigasztalhatatlan Mia az apjával. Nem sokkal ezután megpillantottam Katherine és Pola szüleit is.

– Hogy vannak? – hallottam magam mögül. Megfordultam, és ott voltak a fiúk. Mindegyik.

– Menjünk oda Miához – javasoltam. Mia ekkor már Leót ölelte magához. Tiszta seb volt az arca, és a jobb kezét fel kellett kötni. Sántított, de egyben volt. – Mondd, mi történt? – léptem oda hozzá. Láttam rajta, hogy tényleg neki akar kezdeni, de ekkor összecsuklottak a lábai. Leo és Mia apukája kapták el. Miután leültették, vett egy mély levegőt, majd zokogni kezdett. Ilyennek még sosem láttam őt.

– Sajnálom, én... Nem, nem megy – fakadt sírva.

– Majd én – vállalta Mia apukája. Neki sem volt egyszerű, ezt láttam rajta. Elfogott a rettegés. Két erős kart éreztem magamon megnyugtatóan. David volt az. De most képtelen voltam rá figyelni. – Polát már egyszer újraélesztették. Még a műtőben van. Egy fém alkatrész nekiszegezte őt az ülésnek, és a tárgy a testébe hatolt. Több szervét is megsértette, több bordája eltört. Belső vérzése van – mondta el egy szuszra. – Katherine-t is újra kellett éleszteni – folytatta –, ő nehezebben jött vissza. Kinyílt a légszak, majd felrobbant. Eltörte több bordáját, és égési sérüléseket is szenvedett. Az egyik borda megsértette a tüdejét – ezután a tenyerébe hajtotta a fejét.

Közben már abbamaradt a sírásunk. Nem maradt más, csak az ima. Reszketve öleltem át Miát.

– Sajnálom – mondta nekem halkán.

– Miért mondod ezt? – néztem rá döbbenten.

– Mert te ezt már átélted, és apukádat nem tudták megmenteni – kezdett el újra sírni Mia.

– Őket meg fogják menteni – hajoltam Mia vállára könnyes szemekkel.

Elég hosszú időbe telt, mire kinyílt az ajtó, és odajött hozzánk egy beöltözött orvos, akinek az arca komor és félelmetes volt.

– Az ifjú hölgyeket sikerült visszahozni az életbe, de az állapotuk továbbra is válságos. A következő 24 óra kritikus lesz – közölte tényszerűen.

Hirtelen tompa lett minden, és először táncolni, majd távolodni kezdtek a fények a szemem előtt. Egy nagy sóhaj kíséretében vesztettem el a talajt a lábam alól, és összeestem... volna, de egy erős, magabiztos kar megtartott, és ölbe vett.

Amikor felébredtem, nem voltam biztos abban, hogy ébren akarok maradni. A szülők fel-alá járkáltak.

– Jól vagy? – térdelt mellettem David.

– Nem – válaszoltam.

Ekkor kinyílt a kétszárnyú nagy ajtó, és kitoltak egy ágyat. A rajta fekvő illetőt zöld pléddel takarták be, és ugyanolyan színű műtéti sapka volt rajta. Az arca tiszta seb... Sokat meresztgettem a szemem, mire rájöttem, hogy Polát hozták ki. Nem volt magánál, és infúziót húztak vele. Miával odafutottunk hozzá, és elkísértük a liftig. A szája és a szemöldöke felhasadt, zúzódások borították az arcát. Mire visszaértem a többiekhez, kihozták Katherine-t is. Ő is be volt takarva zöld pléddel, de a fején nem volt sapka, csak egy nagy fehér kötés. A hosszú barna haját rövidre vágták. Az arca

ijesztően fehér, sápadt volt. A nyaka körül merevítő látszott, de az arca nem volt úgy tele sebekkel, mint Polának.

– Hova viszik? – kérdeztük az ápolókat.

– Az intenzívra. De oda nem mehetnek be. Reggelre többet tudunk mondani – közölték és elviharzottak.

Eddig bírtam: zokogva dőltem a falnak, és lecsúsztam a padlóra. David odajött hozzám, s a kezébe vette az arcomat.

– Imádkozzunk, Alina – suttogta. Ekkor odajöttek a többiek is, és mind a padlón kötöttünk ki egymás mellé ülve.

Megfogtam David kezét, ő pedig Miáét. Mia sírva nyúlt Leo kezéért, Leo pedig Ryanét tartotta. Liam leült a másik oldalra, és szemünket behunyva imádkozni kezdtünk értük. Mia és én reszkettünk a félelemtől, ezért David és Leo a karjaiba vett minket.

– Alina, én hazamegyek – szólt anya.

– Ó, anya... Ő itt David, ne haragudj – kértem tőle bocsánatot, hogy még be sem mutattam őket egymásnak.

– Örülök, hogy megismerhetem. Kár, hogy ilyen körülmények között – állt anyám elé David.

– Vigyázz a lányomra! Ne hagyd magára! – kérte anya.

– Ez csak természetes – válaszolta David.

***

Nem is tudom, hogyan jött el a reggel. Mia két széken feküdt, és Leo ölében volt a feje.

Én is ugyanúgy, zsibbadtan ébredtem David ölében.

– Köszönöm – néztem a fiúkra hálásan.

– Nincs mit! – mosolyodott el halványan Leo.

– Bárcsak mindenkinek ilyen barátai lennének – pillantott ránk megnyugtatóan az éppen odaérkező kezelőorvos.

Erre mindannyian felpattantunk.

– Örömmel közlöm Önökkel, hogy a lányok átvészelték az éjszakát. Ha beöltöznek, bemehetnek hozzájuk, de csak egyesével, és csupán egy percre – közölte velünk, és azzal el is ment.

A nővérektől kaptunk védőruhát, aztán egy külön szobában várakoztunk a szülőkre, hogy kijöjjenek. Először kitámolyogtak Pola szülei, akik sírva intettek Miának. Mia szintén sírt, de vett egy mély levegőt és bement. Ezután én következtem Katherine-nél.

Amikor bementem, a szám elé kellett kapnom a kezem. Mindenféle ijesztő monitor pityegett, és az infúzió is szakadatlanul folyt. Leültem Katherine mellé a székre, és a kezembe fogtam az övét.

– Katherine! Én vagyok, Alina – suttogtam sírásba fordulva. De ő nem válaszolt, nem szorította vissza a kezemet, és nem nyitotta ki a szemét. – Katherine, fel kell ébredned! Nem hagyhatsz itt minket, a fogadott testvéreidet. Szükségünk van rád – közöltem vele, és homlokon pusztam.

Mennem kellett, mert Ryan kinn várt, hogy bejöhessem. *Na igen, mindhárman egyikék vagyunk, és nekem ezek a lányok jelentik a testvéreimet* – gondoltam